

Durmuş Hocaođlu

Bugün Kıbrıs; Ya Yârın???

Aksiyon., Yıl: 7., Sayı: 354; 15.09.2001-21.09.2001 (Cumartesi-Cuma)., s.17

Durmuş Hocaođlu, *Aksiyon*, Analiz Sıra No: 105; 2001 Sıra No: 18

Atıf:

- Hocaođlu, Durmuş., “Bugün Kıbrıs; Ya Yârın???”., *Aksiyon.*, Yıl: 7., Sayı: 354; 15.09.2001-21.09.2001 (Cumartesi-Cuma)., s.17

“bugün Kıbrıs için “işgal edilmiş son Avrupa toprağı” diyen ve “ya AB ya da Kıbrıs” ulti­matomunu veren metbûumuz, efendimiz, velî-i nîmetimiz Kutsal AB İmparatorluğu’nun yârın neleri dayatacağını; meselâ, Dođu Anadolu’nun tarihi Ermenistan olduğundan ve el’ân zorba Türklerin işgalinde bulunduğundan başlayarak önümüze nelerin konacağını düşünen var mı?”

Geleceğın Avrupa Birleşik Devletleri’ne doğru adım-adım yol alan Avrupa Birliğı, artık Türkiye karşısında daha fütursuzca, daha rahat ve daha kaba bir dil ile konuşuyor. Bunun en son ve en sıcak örneğı Avrupa Parlamentosu’nun Kıbrıs konusunda takınmış olduğú tavırdır. Avrupa Parlamentosu, büyük oy ekseriyeti ile, Türkiye’ye “ya Kıbrıs, ya AB” demiş bulunuyor. Bunun mânâsı gayet açık: “Avrupa Birliğı’ne girmek istiyorsanız, Kıbrıs’ı vereceksiniz.”

Sıkıntı verici bir durum. Türkiye, Avrupa karşısında bütün tarihinin en zorlu ve sıkıntılı bir dönemini yaşıyor; Şâirin “işte aduv, karşıda hâzır silâh” deyû tasvîr ettiğı tablo çok daha rahatlatıcı; vâkıa düşman yine karşıda, ama elindeki silahı biz anlamıyoruz. Türkiye, yanlış devlet politikalarının git-gide kendisinden soğuttuğı halkının dahi AB hayranı olduğú, git-gide güçsüzleşen, git-gide başını dik tutmakta daha zorlanan, hattâ başı dik tutmanın lüzumsuz olduğú kanâatinin yaygınlaşmaya başladığı bir ülke. Bu da O’nu Avrupa karşısında sürekli kıvamlanan bir “tâbî–metbû” ilişkisi içerisine sokuyor. İşte, Avrupa Parlamentosu’nun Kıbrıs Ültimatomu, bu konudaki en son örnek.

Fakat bu konuda da bu katmerli problemlerin asıl sebebi, dıştan değil içten kaynaklanmakta; konuşana değil konuşurana bak diyenler haklı! İlkin, Türk Devleti, kendisini alternatifsiz bırakarak, geri dönüşü git-gide imkânsızlaşan, manevra alanı sifıra yaklaşan dar bir koridora hapsetmekte. Temel şfârı “Ya AB ya da AB” olarak özetlenebilecek olan ve tam bir ufuksuzluk, vizyonsuzluk, basîretsizlik nümûnesi olan bu anlayış(sızlık) O’nun elinde hiçbir koz kalmamasına sebebiyet vermekte, her türlü şantaj ve tehdîde karşı açık ve savunmasız bir hâle getirmektedir. Bu da O’nu, ileride, reddettiğı herşeyi kerhen veya

tav'an kabûl etmesiyle ve final safhasında ise bağımsızlığını, fizikî varlığını kaybetmesiyle neticelenecek olan, acı ve telâfi kabul etmez bir noktaya götürecektir.

İmdi, müstemlekleriyle konuşur gibi konuşan Avrupa Birliği'nin git-gide daha kaba ve daha küstah bir şekilde dillendirdiği tezi ve bu tezin arkasındaki talebi — daha doğrusu “tâlimâtı” ve hattâ “emri — şudur:

I: Tez: Kıbrıs, İkinci Dünya Harbi'nden bu yana, Berlin'in Ruslar tarafından işgali de sona erdirildikten sonra, Avrupa dışındaki bir güç tarafından işgal edilen son ve tek Avrupa toprağıdır. Yâni: AB indinde, ne Yunanistan'ın yayılma politikaları söz konusudur, ne Kıbrıs'ta Rumlar tarafından yapılan katliamlar, ne Ada'da yaşayan Türklerin hakları, ne Türkiye'nin senelerden beri vermiş olduğu mücâdeleler; bunların hepsi hikâyeden ve palavradan şeylerdir. Ada'nın tek ve biricik meşrû temsilcisi, Kıbrıs Devleti, yâni Kıbrıs Rum Yönetimi'dir ve Türkler, bu meşrû devlete karşı askerî bir harekât tertîb etmişler ve Ada'yı zorbalıkla işgal etmişlerdir. Asırlardan beri Avrupa'nın baş belâsı olan, Avrupa'da zorba bir işgalci olarak bulunan, “Avrupa-dışı” zorba bir güç olan Türkler tarafından işgal edilmiş bulunan bir ülke olmakla, Kıbrıs Meselesi, artık bir Avrupa Meselesi olarak kabul edilmektedir.

II: Talep, ya da tâlimât, daha doğrusu: Emir, veya Ültimat: Zorba Türkler, işgalleri altında tuttıkları son Avrupa toprağı olan Kıbrıs'taki bu işgali sona erdirmelidirler.

III: Müeyyide: Aksi hâlde, Türklerin, Avrupa Birliği'nin, istikbâlin İkinci Roma'sı olacak olan Avrupa Birleşik Devletleri'nin bir parçası olmalarına izin vermeyiz.

İmdi:

Türkiye, 1974'teki Harekât'tan beri Kıbrıs konusunda mütemâdiyen hatâ işlemektedir; hatâ işlemektedir ve dahi işlemeye devam etmeye de mahkûmdur; çünkü, en büyük düşüncesi içeride bu devlete en sadık olan Omurga ile boğuşmak olan Devlet'in bu gibi *ehemmiyetsiz* mevzûlarda bir siyâset doktrini yoktur. Lûtfen dikkat: Harekât'ın yapıldığından bu yana yirmiyedi seneyi aşkın bir müddet geçti, o tarihte doğanlar çoluk-çocuğa karışmaya başladı; ama elli yıllık bir problem hakkında hâlâ ne diyeceğini bilemeyen bir devlet yönetimi hangi problemi çözebilir ki?

Bu çözümsüzlük, Kıbrıs Türk halkının psikolojisinde de tahrîbatlara sebebiyet veriyor ve aramızı açıyor. Bir defa, hepi-topu yüzellibin civârında bir nüfûsa bâliğ olan KKTC'nin doğru-düzgün teknik alt-yapı problemleri dahi tam olarak çözülebilmiş değil; ayrıca, yanlış bir politika uygulanarak, Harekât'tan sonra Ada'ya Türkiye'nin itibârını sarsacak ve oradaki Türk halkını Türkiye'den ve Türkiye'li Türklerden soğutacak lâlettâyin, rastgele, kalitesiz insanların gitmesine göz yumuldu; bundan maâdâ, Kıbrıslı Türkler, devamlı olarak Türkiye'den gelecek yardımlara alıştırmak sûretiyle atâlete sevk edildi; bu kadar kötülük yetmezmiş gibi, bir yandan bir “devlet” kuruldu, diğer yandan buna zıt olarak, *bu ne turşu bu ne perhiz* demeden “federasyon” müzâkerelerine girişildi; her seferinde problem ertelendi; bir bakıma, *en iyi çözüm çözümsüzlüktür* gibi garip bir felsefeden doğan bu ertelemeler, konuyu bir yılan hikâyesine dönüştürdü ve “bu işin çözülemeyeceği” fikrinin doğmasına ve kuvvetlenmesine sebebiyet verdi.

Şimdi yine aynı basîretsizlik devam ettiriliyor. Kıbrıs Türkleri'nin, kendi âkıbetleri hakkında emniyet hissi duymadıkları, geleceklerini göremedikleri ve bunun da onları nasıl bıktırdığı anlaşılıyor. İkincisi, bu insanlar mütemâdiyen tekrarlanan “sizi kurtardık” telkinleriyle minnet duygusu altına bırakılmak isteniyor ve bu da hâliyle bir antipati yaratıyor. Üçüncüsü, aradan geçen bu müddet zarfında — maalesef bir hakikat — yirmiyedi sene evvel çekilen zulümlerin yavaş-yavaş unutulmaya başlandığı görülmüyor. Dördüncüsü — söylenmesi rahatsızlık verici ama dile getirmek gerek — Kıbrıs Türkü'nün ruh

derinliklerinde, uzun yıllar bir İngiliz müstemlekesi olmaktan ileri gelen bir “dominyon psikolojisi” bulunduğu, İngiliz’e ve bilvesile Avrupa’ya karşı muayyen bir sempati hissini mevcûdiyeti ve bu sempatinin de bu çözümsüzlük tesiriyle git-gide büyümeye başladığı farkedilemiyor ve meselâ sayıları onbinleri aştığı rivâyet olunan Türkün, Rum pasaportu almak için mürâcaat etmesi üzerinde durulmuyor.

Dahasını da söyleyelim: Kıbrıs için “işgal edilmiş son Avrupa toprağı” diyecek kadar pervâsızlaşan Avrupalıların bu yukarıdan bakan, saldırgan politikalarının yârin nerelere kadar uzanabileceğı hakkında bu devleti (gûya) yönetenlerin sarîh bir fikri var mı? Fikir denen şey ile ciddî mânâda iştilgal eden herkes, Avrupa’nın nazarında bütün Türkiye’nin “işgal edilmiş Avrupa toprağı” olarak kabul edilmekte olduğunu bilir.

Buna binâen, bugün Kıbrıs için “işgal edilmiş son Avrupa toprağı” diyen ve “ya AB ya da Kıbrıs” ultiमतomunu veren metbûumuz, efendimiz, velî-i nîmetimiz Kutsal AB İmparatorluğu’nun yârin neleri dayatacağını; meselâ, Doğı Anadolu’nun tarihî Ermenistan olduğundan ve el’ân zorba Türklerin işgalinde bulunduğundan başlayarak önümüze nelerin konacağını düşünen var mı?

★ ★ ★

Acaba bunda da bir hayır mı var dersiniz? “Ya AB ya da Kıbrıs” ultiमतomu akılları başlara devşirmek ve AB’nin nasıl bir cehennem olduğunda gözlerimizi açmak için bir tetikleme yapabilir mi? Doğrusu hiç ümîdim yok. Yoksa, “Göz yumma Güneşten ne kadar nûru kararsa” diyen Şâir’e kulak versek mi?

❧